

Okoli sedmih v jutro 24. januarja je šla gospa Fongalanska potegniti zastore ob oknih kvišku. Spuščala je svetlobo v sobico, ki jo bodo kmalu razsvetljevale mrtvaške sveče.

»Mama, kateri dan je danes?«

»Sobota 24. januarja, dragec moj.«

»O, sobota! Potem je danes tisti dan, ko bom umrl. Danes je moj dan, ko me bo sveta Devica prišla vzeti iz tvojega naročja.«

Pri teh besedah začne uboga Gvidonova mamica zopet jokati.

»Nikar ne jokaj, mamica, saj ne bo hudo, kar zadušil se bom. Ko ne bom mogel več govoriti, in Jezusu povedati, da ga ljubim, mi ga daj na ustnice, da ga še poljubim.«

Okoli desetih je prišel zdravnik in povedal, da je zelo slab.

»Ob petih popoldne pridem še enkrat z dvema specialistoma.« Gvidon se je nasmehnil.

Ob pol enajstih je poklical Markca.

»Markec, bratec moj, zelo te imam rad. Dam ti ves svoj denar, igrače, stroje, žepno svetilko. Igraj se z njimi v moj spomin! Zdaj pa le pojdi, ker me utrujaš!«

Gvidon je ostal sam z očkom in mamico. Mama ga je držala za roko in ga na čelo večkrat poljubila.

(Dalje prih.)

*Venceslav Winkler:*

## Na trati.

<i>Na hribu vriskajo piščali</i>	<i>Preko ceste trepeta</i>
<i>čudno lepo pesmico,</i>	<i>smeh in vrisk na sončni trati</i>
<i>otroci so se zasmeljali</i>	<i>kot bi mimo gruče šla</i>
<i>v toplo uro jutrnjo.</i>	<i>Jezus in Njegova Mati,</i>

*kot zapeli bi lepo,  
bi za roke se držali  
pa bi z mlado pesmijo  
sredi trate zaplesali.*